

NHƯ NGỌN BUỒN RƠI

Nhạc và lời ; TỬ CÔNG PHỤNG
1969

Như mùa thu trút lá vàng, ngậm ngùi em khóc cho tuổi thơ qua mau

Hồn nhiên cũng rơi khỏi tầm tay với xa Trên từng thung lũng buồn em lệ nhòa trên tóc.

Trên từng thung lũng buồn từng thung lũng buồn, mùa thu đã

trở mình trên gót nhỏ, diu em đến người bằng vòng tay nâng nủ hạnh phúc

Trên từng cơn lốc mềm hồn em đã ngủ vùi trong tiếng thở, tình tôi cũng mù theo cơn lũ

 nào là lần em đã khóc cho tình yêu. Em như ngọn buồn rơi tuổi

 thơ ngây đã xếp chân môi hồng. Em rơi vào đời tôi tình

 yêu em khôn lớn trong dịu dàng Ôi! Nỗi dịu dàng nào đã ngời sáng trên môi người

 trên từng cơn lốc xoay đời thuyền tình đã đắm trong vòng tay u mê. Dù ta có đi trên

 nghìn thu đáng cay, trên từng nỗi khổn cùng nhưng tình đời ta biết bao giờ nguôi

